

Rosalie van Rijn-Rozeman: 'Brandwonden En dan?' Een boek voor slachtoffers en betrokkenen. In eigen beheer i.s.m. de Brandwondenstichting Beverwijk 2012. ISBN 9789081859509 (Brandwonden/Lotgenotencontact/PO/AG/1)

Het boek 'Brandwonden En dan?' is voor 19,95 euro te bestellen via de brandwondenstichting. Zie: www.brandwondenstichting.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boek, waarin Rosalie van Rijn-Rozeman beschrijft hoe ze ertoe is gekomen om zich bezig te gaan houden met het verbeteren van de zorg voor en het leven van patiënten met brandwonden.

Ze beschrijft hoe ze als kleuterjuf betrokken raakte bij de zorg van kinderen met brandwonden, ging werken voor het Brandwondencentrum van het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk en later ook het Kiwanishuis, een opvanghuis voor familie. Ze licht toe hoe ze, als een pionier, nieuwe patiëntvriendelijke ideeën binnen de zorg voor brandwondenpatiënten introduceerde: van het gebruik van een spiegel bij de eerste confrontatie van de patiënt met zijn/haar brandwonden, tot jaarlijks terugkerende brandwondenvakantieweken voor kinderen/volwassenen met brandwonden.

Het is een thematisch opgesteld, makkelijk leesbaar boek van 156 pagina's, geïllustreerd met enige zwart-wit foto's. Het boek bevat vele waardevolle informatie en tips, waarbij ervaringen van patiënten binnen de tekst worden genoemd en soms ook worden geciteerd. Met een voorwoord van prof. dr. R.W. Kreis en een lijst met nuttige adressen.

Over de schrijfster:

Rosalie van Rijn-Rozeman werkte tientallen jaren in de (na)zorg voor kinderen en volwassenen met brandwonden. Ze was onder andere gedurende zo'n 20 jaar coördinator van het Kiwanishuis te Beverwijk. Daar werd familie van brandwondpatiënten die in het brandwondencentrum van het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk lagen, opgevangen. Zij kent veel moeilijke situaties waarin mensen met brandwonden en hun familie in terecht kunnen komen.

Als een pionier heeft zij het nodige gedaan aan verbetering van hun zorg en leven, troost en hulp. Haar ervaringen zijn gebundeld in dit boek:

'Ik wil een beetje levensvreugde gaan geven', dacht Rosalie van Rijn-Rozeman toen ze de brandwondenzorg in stapte.'

<http://www.mensenmetbrandwonden.nl/component/content/article/41-nieuws/193-boek-van-rosalie-van-rijn.html>

Korte bespreking:

Rosalie van Rijn-Rozeman begint met toe te lichten hoe zij betrokken raakte bij patiënten met brandwonden en hoe het kwam dat zij hen ging begeleiden, niet als hulpverlener, maar als persoon naast de hulpverlener, met oog voor het kind, later ook de volwassenen en hun familie. Ze licht toe waar ze zich gedurende haar leven voor heeft ingezet en laat personen vertellen hoe zij dat hebben ervaren. De thematisch opzet van het boek heeft de volgende indeling:

De basis voor dit boek

De impact van brandwonden
Het vaakst de dupe: kleine kinderen
Hoe reageren ze op school?
En dan zit je ook nog in de puberteit
het succes van brandwondenkampen
Liefde en werk
partners, lotgenoten, de kinderen
Wiens schuld is het?
ver van huis en toch een beetje thuis
Ter afsluiting

Van Rijn-Rozeman beschrijft daarbij haar eigen ervaringen waarbij ze problemen bij verschillende leeftijdsklassen toelicht; van kleine kinderen, schoolgaande leerlingen, adolescenten tot volwassenen. Daarbij gebruikt ze vele voorbeelden om te laten zien dat ondersteuning en begeleiding belangrijke bijdragen kunnen leveren: bijvoorbeeld als een kind weer voor het eerst naar school gaat. Of hoe Brussen, broers en zussen van kinderen met brandwonden zich voelen, wat zij nodig hebben. Maar ook een toelichting op wat er in de brandwondenvakantieweken gebeurt, waarom die zo belangrijk zijn en wat er geleerd kan worden. Of hoe partners, lotgenoten en kinderen met elkaar omgaan.

Vele verschillende mensen worden geciteerd, hun situatie wordt beschreven om zo thema's toe te lichten: mensen die zichzelf in brand hebben gestoken, volwassenen die als (jong) kind brandwonden opliepen, pubers. Daarbij ligt de nadruk op (over)leven na brandwonden, hoe patiënten zelf dat doen, waar ze problemen mee ondervinden, maar ook op hoe hun omgeving ermee omgaat.

Wat viel op:

Hoe van Rijn geïntroduceerd werd door Prof. dr. Rudy Hermans, toentertijd chirurg in het brandwondencentrum van het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk.

Waar ze de grens trok vanuit haar positie bij de zorg van kinderen in het centrum en waarom.

Hoeveel ze voor elkaar heeft gekregen als bevlogen en betrokken persoon bij de zorg voor patiënten met brandwonden.

En natuurlijk ook alle informatie die in het boek staat, zeer waardevol voor familie van en patiënten met brandwonden, maar ook voor hulpverleners.

Citaten:

Uit het voorwoord van Robert Kreis, emeritus hoogleraar Brandwondenzorg (pag.6):
"Door een samenloop van omstandigheden raakte Rosalie van Rijn betrokken bij de lotgevallen van ex-brandwonden patiënten en zag de absolute noodzaak van een meer professionele en consistente aanpak. Dit boek is een weerslag van haar persoonlijke ervaringen als volstrekte pionier op dit terrein en bevat een schat aan ervaringen."

Pag. 9: 'Als jij in de brandwondenzorg iets wilt betekenen dan moet je gepokt en gemazeld zijn', zei hij. Dus nam hij me mee naar de operatiekamer. Ik vond het verschrikkelijk. (...) Hermans zei: 'Dat ging niet zo goed hè?' 'Vreselijk' zei ik, 'die warmte, die lucht, dat bloed. Ik doe het nooit meer.'

-Hij negeerde mijn woorden. 'Als je nou overmorgen weer meegaat, zorg dan dat je goed ontbeten hebt. Je maag moet goed gevuld zijn, anders kan je het niet aan.'

Pag.34: 'Steun en toeverlaat

(...) Op zo'n moment wordt je medebedreigend. Als een kind weigerde te eten dan gebeurde het wel dat een verpleegster tegen me zei: 'jij zit daar toch, wil je haar niet helpen met eten? Dat deed ik niet. Ik wilde alleen maar het gevoel overbrengen van fijn, veilig, plezier, warmte, gezellig, het komt goed.'

Pag.51: 'Wat je als ouder of leerkracht van een school kunt doen

-Houdt de medeleerlingen op de hoogte van het herstelproces (...)

Pag.80: 'Klaas: ik denk dat het gesprek (een van) de belangrijkste dingen van het kamp is. Het is heel goed voor het verwerkingsproces. Je bespreekt je 'probleem' met mensen die ongeveer hetzelfde hebben meegemaakt.'

Pag.115: 'Als ik visite heb dan gaat hij in de voorkamer zitten en doet de schuifdeuren bijna dicht. Hij houdt de kier open en via de kier houdt hij contact en praat hij mee.' Ik ben naar ze toe gegaan. 'Zo heb je geen leven' zei ik tegen hem.'

Pag.119: 'Ze vertelde: 'Toen kreeg ik het in mijn hoofd: ik wilde dat mijn problemen in vlammen opgingen. En ik nam het letterlijk.'

Recensies/extra:

<http://www.mensenmetbrandwonden.nl/component/content/article/41-nieuws/193-boek-van-rosalie-van-rijn.html>

http://www.rkz.nl/nieuws_agenda_nieuws/brandwonden_en_dan_een_boek_voor_slachtoffers_en_betrokkenen/1247

<http://attenderingen.blogspot.nl/2012/03/brandwonden-en-dan-rosalie-van-rijn.html>

In het boek wordt het thema omgaan met brandwonden vanuit diverse invalshoeken belicht. Van Rijn deelt eigen ervaringen, die ze opdeed tijdens haar werk in het Brandwondencentrum van het Rode Kruis Ziekenhuis in Beverwijk en het Kiwanishuis, dat familie van brandwondenpatiënten opvangt. (...) De nadruk ligt op de enorme impact die brandwonden op de patiënten zelf, maar ook op hun gezin kunnen hebben. Met name nadat de eerste zorg in het ziekenhuis is afgelopen.